

RA T GREINA

Savnsmynd

andi skula foreldrini vita tað, sigur Anna Dalsgaard.

Lærarin er ein fyrimynd

– Tað er trupult sum lærari at meta um, nær tað er rætt at ringja til foreldur og ikki. Tað ber ikki til at loypa framav og ringja til foreldrini hvørjaferð okkurt er áfatt. Summi foreldur eru møguliga ónøgd við tað, meðan onnur eru ónøgd, um lærarin ringir hvørjaferð okkurt er áfatt. Tað er umráðandi, at lærarin/skúlin finnur eina javnvág ímillum, nær viðurskiftini verða greidd í skúlanum og nær fráboðast skal til heimini.

– Vit royna at finna loysnir á konfliktum, sum henda í skúlanum, í skúlanum. Tó er tað so, at tá vit síggja at okkara vitan og førleiki ikki strekkir til, so er tað, at vit ringja til eitt nú foreldur fyri at biðja um hjálp at greina trupulleikan við okkum, soleiðis at vit aftur kunna skapa trivnað.

– Tað er eingin vegleiðing um, hvussu man kann steðga allari happing. Nógv er granskað innan happing. Happing er ein alt ov kompleksur problematikur til, at ein ávís "uppskrift" bara skal fylgjast, og so loysir man happingina med alla. Vit

eru øll ymisk, og tað kann vera, at man finnur eina loysn til ein bólík av næmingum, men so er tann loysnin kanska ikki tann rætta fyri ein annan bólík av næmingum, sigur hon.

– Sum lærari er tað umráðandi, at tú skilur ábyrgdina, tú hevur av menningini av børnum, at tú sum vaksan setur eina fyrimynd fyri, hvussu tú uppførir teg. Hesin lærarin sum gjørdi av at geva Beintu hatta eyðknevnið, skuldi havt bjargað hesum. Hon kundi gjørt tað við at tikið ábyrgd av trupulleikanum og sagt, at tað hon hevði sagt ikki var rætt. Møguliga hevði tað bæst trupulleikanum, áðrenn tað bleiv so grovt, sum tað er vorðið í dag.

– Tað hendir seg sjálvandi av og á, at tú sum lærari gerst ørg og onkuntið beinleiðis ill eisini. Um tú tá kemur til at siga okkurt, sum var betur ósagt, er umráðandi, at tú ert tilvitað um tína stóru ábyrgd. At tú fert afturum aftur við eini umbering ella greiðir frá, hví stóðan útviklaði seg soleiðis, og at tað tú segði ikki var í lagi. Tað er so umráðandi, at tú vísir, at tað er í lagi ella menniskjansligt at gera feilir, men at tú so eisini tekur ábyrgd og

viðurkennir feilin, sigur Anna Dalsgaard.

Fyribyrging av happing

Eg vildi ynskt, at vit gjørdur meira enn hesar generellu happikanningarnar, at vit settu tiltøk í verk fyri at síggja, hvat riggar og ikki, hvussu vit røkka næminginum betur. Eg var til ein fyrilestur. Ein kvinna hevði gjørt kanning um júst hetta, hvat riggar og ikki.

– Hendan kvinnan tók so eitt dømi um eitt tiltak, sum ikki riggaði. Ein ókendur persónur kom inn í flokkin fyri at samansjóða flokkin. Børnini skuldu so seta seg í ein ring og siga okkurt positivt um næmingin við sína høggru lið. Um tú ert happaður, er tað trupult at siga nakað positivt við nakran rundan um teg, sum tað fyrsta. Tað næsta er, at tað er umráðandi at børn kenna seg trygg í einum umhvørvi, áðrenn tey verða biðin um at vísa seg fram soleiðis. Tað var fyrsti feilurin, at tað var ein ókendur persónur sum skipaði fyri.

– Ein genta sigur við gentuna við sína lið, at hon dugur ordiliga væl at hoppa band. Næsti persónur skal siga takk, og spælið fer so víðari. Tað sum lærarin ikki veit er, at tað

er alvorliga kiksað og barnsligt at duga væl at hoppa band. Tað vita allar hinar genturnar, og tann sum segði tað við gentuna. Lærarin veit ikki, hvat gongur fyri seg, tí hetta er eitt kodumál millum børnini. Tað er so komplekst. Tað er umráðandi, at vit tryggja okkum, at tað tú gert hevur góðan virknað, sigur Anna Dalsgaard.

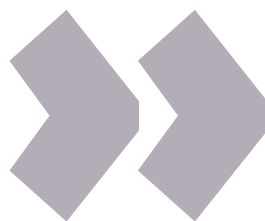
– Ístaðin fyri at seta tey í ein stóran bólík, ber tað til at hava næmingasamrøður, soleiðis at man skapar eitt tryggari sam-

band millum lærarin og næmingin. Tað er so individuelt, hvat kann fyribyrgja happing, alt riggar ikki fyri øll, sigur hon.

Hon sigur víðari, at heimani frá er tað umráðandi, at vit sum foreldur hugsa um barnið fyrst, áðrenn vit hugsa um okkum sjálv.

– Tað kann vera, at tú sum foreldur sjálv/ur hevur verið úti fyri happing, og at tá tú so hoyrir at barnið er úti fyri happing aftur, at tú setur tínar kenslur frá tínum upplivingum á trupulleikan hjá barninum. Tað hjálpur ikki barninum í verandi løtu. Tað er umráðandi, at vit leggja kenslur okkara til viks og hugsa um barnið fyrst og fremst.

– Tað kemur ofta fyri, at tey sum happa, eins og tann happaði, hava trupulleikar at stríðast við. Tað kemur ofta fyri, at tey, sum happa, vera gloymd. Tað er ofta soleiðis, at børn ynskja at gera onkrum øðrum ilt fyri at pakka nakað annað inn sum tey stríðast við. Tað nýtist ikki at verða tilvitað, men tað er ofta tað, sum talan er um, tá vit tosa um tann sum happar, sigur Anna Dalsgaard at enda.

**Tað er so
individuelt hvat
kann fyribyrgja
happing, alt
riggar ikki fyri
øll**